

Reina i dames de la ciutat, membres de la corporació municipal, autoritats, president i membres de la Junta de Festes, president i representants de la Comissió de Penyes, reina i dames de 2024, 1974 i 1999. Senyores i senyors.

Em permetran que comence aquesta intervenció amb el nom de les set dones que ens han fet reunir-nos hui ací: Gracia Gumbau Costa, reina de les festes, Lucía Serrano García, María López Amigué, María Bellido Mas, Paula Roures Mauricio, Irene Quirós Grinyuk i Sulema Sánchez Castellet, dames de la ciutat. La cort d'honor que ha representat les nostres festes durant l'any 2023. Hui, tenim l'honor d'acompanyar-vos i d'ajudar-vos a escriure una nova pàgina en la història que encetàreu el 13 de gener de 2023 al saló de Plens del nostre Ajuntament, la casa de tots i totes, amb l'anunci del vostre nomenament.

Un dia d'alegria, que ha vingut seguit d'infinat de moments d'il·lusió, goig, festa i convivència, però sobretot d'unió. I és que la institució de reina i dames representa a la perfecció un dels valors que han fet créixer la nostra ciutat durant els 750 anys d'història que precisament enguany celebrem. Vincle, aliança, agermanament... paraules que defineixen l'esperit vila-realenc que ens ha fet avançar, sempre junts i juntes. De la mateixa manera que l'Ajuntament –paraula que prové del llatí *iunctus*- és la casa que ens uneix a tots i totes, vosaltres també simbolitzeu eixa connexió amb la tradició a través de la responsabilitat que ostenteu des del moment que entreu a formar part de la cort d'honor i de representar, sempre unides, a la nostra ciutat i a les nostres festes.

Gracia, Lucía, María, Paula, Irene, María i Sulema, hui ens retrobem en aquest Auditori Municipal dedicat al nostre Fill Predilecte Rafael Beltrán Moner, un edifici símbol de l'evolució constant i de l'amor per la música, la cultura i les tradicions

del nostre poble, per a retre-vos homenatge i per a agrair-vos el vostre compromís amb Vila-real; un deure amb el qual heu complit sempre des de la generositat, el saber estar i el respecte cap a la vostra ciutat i sobretot l'orgull per allò que sou i representeu.

Sé que en les últimes setmanes heu viscut moments complicats, de decepció, que en cap cas han d'entelar la vostra representació com a cort d'honor de les festes. Al contrari. Gràcia, Lucía, María, Paula, Irene, María i Sulema, hui volem manifestar-vos suport ferm i agraïment profund perquè no sols heu sabut estar a l'alçada del càrrec en els bons moments sinó, de manera especial, en els de dificultat. Fent, sempre juntes i unides, bategar el cor de poble de Vila-real, i la devoció pels nostres patrons, la Mare de Déu de Gràcia, Sant Pasqual i també el Crist de l'Hospital, el nostre Crist, que enguany, amb motiu del 750 aniversari de la fundació de la ciutat i de la parròquia Arxiprestal Sant Jaume, ens acompanya també en aquestes festes fundacionals.

Una estampa en el nostre record que mai podrem oblidar. Com deia ja este matí en l'acte dels premis 20 de Febrer, sentir units en elencontre de tots tres aquest poble fundat pel rei en Jaume forma part ja de la nostra memòria col·lectiva i és l'inici del molt que ens queda per celebrar i compartir junts fins al febrer de 2025.

Sou un exemple, Gràcia, per a les vostres successores, a qui des d'ací vull felicitar de nou pel seu nomenament: Belén Ramos, reina de 2024, amb les dames Aroha Mollar, Ainhoa Carmona, Anna Llorens, Silvia Bellido, Iris Honrubia i Inma Reolid. Molt prompte prendreu el relleu de Gràcia i la seua cort d'honor, i estic segur que també representareu amb dignitat la institució de reina i dames que des de 1947 forma part de la nostra identitat com a poble.

Més de 700 dones al llarg d'aquest 77 anys; tot un exèrcit d'enamorades de Vila-real que sou una garantia per al manteniment de les nostres arrels, perquè sabeu transmetre aquest llegat de generació en generació. Com Adela, la mare de Gracia va fer amb la seua filla; i com també Silvia José, la mare de Belén, va fer amb les seues filles. I com moltes altres mares, àvies, ties, amigues,... han fet al llarg de dècades. Vull dedicar també unes paraules a les corts d'honor de 1974 i 1999, que celebren els seus 50 i 25 anys, i que hui ens acompanyen: les reines Susana Casalta i Ana Robledo, amb les seues dames. Gràcies per la vostra presència i també per seguir sent part d'eixa gran família que ja sou les reines i dames de Vila-real.

Una família unida, com ha estat sempre el poble de Vila-real; un poble que ha caminat junt i que ha fet de la perseverança una de les seues majors virtuts. Com deia l'escriptora, pensadora i avançada al seu temps Concepción Arenal, qui dóna nom a un dels col·legis més antics de la nostra ciutat, "las fuerzas que se asocian para el bien no se suman, se multiplican".

O com deia el nostre Ortega y Gasset: "No somos participio sino un gerundio", que significa que no estem fets en una sola vegada; que ens fem d'una manera continua. Estem en continua construcció.

Vosaltres, reina i dames, ens ajudeu a multiplicar la força de la tradició, de les arrels, perquè un poble que no coneix i estima el seu passat no pot avançar cap a un futur millor. Per això les nostres festes fundacionals són també el moment en què retem homenatge als referents que ens han ajudat i ens ajuden dia a dia a construir la nova Vila-real del segle XXI en totes les seues vessants: solidària, inclusiva, d'oportunitats, sostenible i innovadora. Enguany amb una efemèride

important, com és el 750 aniversari, un moment per a reflexionar, per a mirar enrere i traçar el camí que volem recórrer per a continuar transformant Vila-real. Enhorabona de nou a Calzados Prieto, Pasqual Broch Reverter, Antoni Pitarch Font, l'Agrupació de Penyes del Villarreal CF, l'Acadèmia Almi-Manuel Canseco Caballero, i Carmen García Bartoll, Premis 20 de Febrer de 2024, als qui hui hem reconegut sobre aquest mateix escenari.

Els són un exemple de l'excel·lència que hem conreat en aquests 750 anys d'història, en tots els àmbits de la vida, també en les nostres festes, i que no hauria estat possible sense el treball de vila-realencs i vila-realenques que, de manera vocacional, altruista i per estima al seu poble, fan girar els engranatges de la festa; als que han estat, als que esteu i als que estaran, gràcies amb majúscules. Perquè l'agraïment és el camí cap a una societat millor. Com diu el Dalai Lama, "la raíz de todo bien crece en la tierra de la gratitud". El meu, el nostre, agraiement a la Junta de Festes, amb Toni Carmona i tot el seu equip; a la Comissió de Penyes, amb Pau Franco, que recentment ha pres el relleu al capdavant de l'entitat, juntament amb la resta de membres de la comissió; a totes les institucions que col·laboren perquè puguem perpetuar els nostres costums. Perquè puguem mantenir viva la tradició de festejar junts i juntes, d'eixir al carrer i compartir, nodrint-nos com a poble i com a societat, doncs està acreditat científicament que per a una major felicitat i benestar és fonamental -així ho diu un important estudi de la Universitat de Harvard- tenir una bona xarxa de sòlides relacions socials, humanes i positives. I celebrar la vida compartint amb els altres.

No vull deixar d'agrair a les famílies de Gracia, Lucía, María, Paula, Irene, María i Sulema el suport que en tot moment heu brindat a les vostres filles, que és

també una forma de mostrar el vostre afecte per Vila-real. Gràcies, de manera especial, als pares i mares: Adela, Héctor, Natalia, Alejandro, Silvia, Jorge, Inmaculada, María Lorena, Ramón, Cirila, Eloy i Trini.

Vull que penseu que heu sigut unes privilegiades en aquesta ocasió, doncs si la reina i cort d'honor ja sempre són una part protagonista especial en la nostra història, vosaltres heu viscut moments únics i irrepetibles. El centenari del nostre equip groguet, els 50 anys de Porcelanosa, i ara l'inici dels actes de celebració dels nostres 750 anys d'història. Són moltes les imatges, els sentiments, les emocions i els records que quedaran en la vostra memòria.

Em permetreu que vos faça una xicoteta reflexió i un consell. El nostre cervell és visual; el 90% de la informació que processa és visual. Podem recordar el 80% de les imatges i únicament el 20% del text o el 10% dels sons. D'ací que la saviesa popular ens diga sempre això de *val més una imatge que mil paraules*. Doncs esteu en totes les imatges, les escenes, les persones, objectes, edificis que no coneixeu i coneixeu hui del vostre poble i dels pobles veïns.

La societat de hui està repleta d'imatges, no només de les coses que ens envolten. La tecnologia ens permet veure i guardar vídeos, fotos, de tot el que vivim o viuen altres. I estes imatges seran fonamentals per a vosaltres en el futur; vos ajudaran a transmetre sentiments, record i valors als vostres éssers estimats.

I sentireu nostàlgia cada vegada que recordeu. Una emoció molt rara perquè, per a mi, és la més complexa de totes, doncs és la barreja entre dues emocions que pareixen renyides i incompatibles, que són la tristesa i l'alegria. Però resulta que renyides no estan; les dos son imprescindibles i ens ajuden a comunicar-nos i a expressar-nos millor. La nostàlgia genera en nosaltres connexions emocionals

que ens ajuden a viure. És del que la ciència, la psicologia científica, parla quan es refereix a la memòria sensorial, terme encunyat per Ulric Gustav Neisser en 1967 per a referir-se als records dels nostres sentits. I és que hi ha molts tipus de memòria però la que em sembla més extraordinària és la sensorial.

El que percebem ens permet adaptar-nos, entendre millor el nostre entorn i gràcies als nostres sentits podem identificar coses, reaccionar davant perills, entendre el que ens envolta, moure'ns amb naturalitat i disfrutar de tot allò que conforma el nostre món. Com deia, la psicologia científica s'ha centrat molt de temps en estudiar aquest tipus de processos per a comprendre com guardem o recuperem el record. I és que com deia Hellen Keller *“Las mejores y más bellas cosas de este mundo no pueden ser solo vistas o incluso escuchadas: también deben ser sentidas con el corazón”*. Tambien lo decía el zorro al Principito con aquella famosa frase *“Solo con el corazón se puede ver bien. Lo esencial es invisible a los ojos”*.

Vos aconselle que ara que ho esteu vivint, que les imatges i vivències son fresques i recents, no vos quedeu només en la foto o el vídeo; escriviu un diari del que heu sentit en aquesta experiència. Una experiència que mai oblidareu i que vos farà veure el nostre poble amb uns altres ulls. Veure'l amb el cor.

El diari és *algo* que practique des de fa uns 30 anys i vos assegure que, a més de la seua capacitat terapèutica i relaxant, és un company de viatge que t'ajuda a entendre i afrontar els moments més difícils de la vida. Els vostres *jo* de fa 5, 10 o 15 anys són uns excel·lents mestres i companys de viatge.

A tots vostès, els recorde també una vinyeta que em va fer reflexionar especialment. Dos amics asseguts en una roca mirant la platja. Un li deia a l'altre:

“Solo se vive una vez”. Al que l’altre li contestava: “Falso. Se muere una vez. Pero se vive todos los días”. Els anime a celebrar la vida.

Acabe les meues paraules amb un missatge d’esperança per a tots vostès i, en especial, per a les nostres protagonistes: Gracia, Lucía, María, Paula, Irene, María i Sulema. Celebreu la vida; tanqueu una etapa, però continueu el viatge de la vida amb un equipatge encara més ple de vivències, d’experiència, de coneixements sobre les festes i les tradicions de Vila-real que podreu compartir, recordar i transmetre. D’ací a pocs mesos, sobre aquest escenari estaran Belén, Aroha, Ainhoa, Anna, Silvia, Iris i Inma, amb la mateixa il·lusió que vosaltres sentiu i heu sentit. Perquè totes sou part de la ciutat amb cor de poble que no para ni parará mai de bategar. Perquè 750 anys són sols el principi. Llarga vida a les nostres festes, llarga vida a la nostra Vila-real.

Molta sort a totes. Gràcies per la seua atenció.

Bona nit i visca Vila-real!